

פרק 75

מימוש עצמי, אחרון, אחריות

הייתה זו סמטה מתפתלת בלב הוגוורטס, מתבדרת כמו שיערה סוררת; חוצה את עצמה לפעמים, כך נראה, אבל לא ניתן להגיע לסוף דרך קיצורי דרך לכאורה.

בסוף הסבך, שישה תלמידים נשענו כנגד אבנים גסות, גלימות שחורות ירוקות שוליים כנגד הקירות האפורים, עיניים מתרוצצות זה מזה. לפידים בערו בפמוטים, מטילים אור כדי להרחיק את החשכה, וחום כדי להרחיק את הקור של צינוקי סלית'רין.

"אני בטוחה", ירתה ריס בלקה, "בטוחה לגמרי, שזה לא היה טקס אמיתי. מכשפות קטנות משנה ראשונה לא יכולות לעשות קסם כזה, ואפילו לו יכלו, מי שמע על טקס אפל שמקריב אימה כלואה בשביל – זה?"

"האם היית –" אמר לוסיאן בול. "כלומר – אחרי שהילדה הזו נקשה באצבעות שלה –"

המבט של בלקה היה אמור להתיך אותו. "לא, היא ירקה, לא הייתי."

"כלומר, היא לא הייתה עירומה," אמר מרכוס פלינט בעצלתיים, כתפיו הרחבות נשענות בחזות של רוגע כנגד משטח האבן הגבשושי. "מכוסה בדיגוג שוקולד, זה כן, אבל לא עירומה."

"פוטר עלב עלבון גדול בבתים שלנו היום," אמר קולו הקודר של ג'יימי אסטורגה.

"כן, טוב, סלחו לי על הבוטות," אמר רנדולף לי בשוויון נפש. לוחם הדו-קרבות מהשנה השביעית שיפשף את סנטרו, עליו התיר לזיפי זקן קצרים לצמוח. "אבל כשמישהו מדביק אותך לתקרה, זו הודעה, אסטורגה. זו הודעה שאומרת: אני קוסם אופל חזק ביותר והייתי יכול לעשות לכם מה שמתחשק לי, וגם לא אכפת לי אם הבתים שלכם ייעלבו."

רוברט ג'סון השלישי צחק צחוק נמוך ורך למשמע דבריו, גיחוך שהעביר צמרמורת במורד כמה גווים. "זה גורם לך לתהות אם בחרנו את הצד הלא נכון, לא ככה? שמעתי סיפורים על הודעות כאלה, שנשלחו בהוראתו של אדון האופל..."

"אני עדיין לא מוכן לכרוע ברך בפני פוטר," אמר אסטורגה, מביט בעיניו של ג'סון במבט תקיף.

"גם אני לא," אמרה בלקה.

ג'סון החזיק את שרביטו, והוא סובב אותו בעצלתיים בין אצבעותיו, מצביע מעלה ואז מטה. "אתם גריפינדור או סלית'רין?" שאל ג'סון. "לכולם יש מחיר. כולם חכמים."

ההצהרה הזו הניבה רגע של שתיקה.

"מאלפוי לא אמור להיות פה?" שאל בול בהיסוס.

פלינט החווה באצבעותיו בביטול. "מה שלא יהיה מה שמאלפוי זומם, הוא רוצה לשדר אווירה של תמימות. אסור שיראו שהוא נעדר באותו זמן כמונו."

"אבל כולם כבר יודעים את זה," אמר בול. "אפילו בבתי האחרים."

"כן, מגושם מאוד," אמרה בלקה. היא נחרה. "מאלפוי או לא, הוא רק ילדון משנה ראשונה ואנחנו לא צריכים אותו פה."

"אני אשלח ינשוף לאבא שלי," אמר ג'גסון בקול שקט, "והוא ידבר עם לורד מאלפוי בעצמו -" לפתע, ג'גסון הפסיק לדבר.

"אני לא יודעת מה איתכם, יקירי," אמרה בלקה במתיקות מזויפת, "אבל אני לא מתכוונת לנוס בפחד מפני טקס מזויף, ואני לא סיימתי עם פוטר ועם בוצדמית המחמד שלו."

איש לא ענה. כולם הביטו מעבר לה.

לאט, בלקה הסתובבה לראות על מה האחרים מסתכלים.

"אתם לא תעשו דבר," לחשש ראש הבית שלהם. פניו של סוורוס סנייף היו זועמות, וכשדיבר טיפות קטנות של רוק ניתזו מפיו, מכתומות עוד יותר את גלימותיו המלוכלכות כבר. "עשיתם מספיק, שוטים שכמוכם! ביישם את הבית שלי - הפסדתם לתלמידות שנה ראשונה - עכשיו אתם מדברים על עירוב לורדים אצילים מהקסמהדרין במריבות הילדותיות העלובות שלכם? אני אטפל בנושא הזה. אתם לא תביישו את הבית הזה שוב, אתם לא תסתכנו בלבייש את הבית הזה שוב! סיימתם להילחם במכשפות, ואם אשמע אחרת -"

אם היית חושב שהם ישבו זה ליד זה בארוחת הערב אחרי זה, היית מתאכזב מרות.

"מה היא רוצה ממני?" נשמעה קריאתו העגמומית של ילד, שעל אף כל היכרותו הנרחבת עם הספרות המדעית, היה עדיין תמים בנוגע לדברים מסוימים. "היא רצתה לחטוף מכות?"

הבנים המבוגרים מרייבנקלו שישבו לידו בשולחן ארוחת הערב החליפו מבטים חטופים אחד עם השני עד שלפי פרוטוקול נטול מילים, המנוסה שביניהם דיבר.

"תראה," אמר ארטי גריי, תלמיד השנה השביעית שהוביל בתחרות שלהם בשלוש מכשפות ומורה ומוֹרָה להתגוננות, "מה שאתה צריך להבין הוא, עצם זה שהיא כועסת עליך לא אומר שאיבדת נקודות. העלמה גריינג'ר כועסת משום שהיא נבהלה ואתה שם להיות מואשם, אתה מבין? אבל באותו הזמן, על אף שלא תודה בכך, היא התרגשה מזה שהחבר שלה השקיע מאמצים מגוחכים ומשוגעים כדי להגן עליה."

"זה לא קשור לנקודות," אמר הארי פוטר, המילים יוצאות מבין שיניו החשוקות. ארוחת הערב נחה נטושה על השולחן לפניו. "זה קשור לצדק. ואני. לא. החבר. שלה!"

זה נענה בלא מעט גיחוכים מכל הנוכחים.

"כן, טוב," אמר רייבנקלו מהשנה השישית, "אני חושב שאחרי שהיא מנשקת אותך כדי להציל אותך מהשפעת סוהרסן ואתה מדביק ארבעים וארבעה בריונים לתקרה בשבילה, כבר עברנו את שלב ה-'היא לא חברה שלי, באמת' והגענו לשאלה של איך ייראו הילדים שלכם. וואו, זו מחשבה מפחידה..." קולו של רייבנקלו דעך והוא אמר, בקול קטן יותר, "בבקשה אל תסתכל עליי ככה."

"תראה," אמר ארטי גריי, "אני מצטער שאני ישיר, אבל אתה יכול להיות צודק או שאתה יכול שיהיו לך בחורות, אבל אתה לא יכול שיהיו לך את שניהם באותו הזמן." הוא הניח יד חברית על כתפו של הארי פוטר.

"יש לך פוטנציאל, ילד, יותר מכל קוסם שראיתי אי פעם, אבל אתה צריך ללמוד איך להשתמש בו, אתה יודע? תהיה קצת יותר נחמד אליהן, תלמד כמה לחשים לסדר את הבלגן הזה שאתה קורא לו שיער. מעל לבל, אתה צריך להסתיר את הרשע שלך טוב יותר - לא טוב מדי, אבל טוב יותר. בחורים טובים ומטופחים זוכים בבחורות, וקוסמי אופל זוכים בבחורות, אבל בחורים טובים ומטופחים שנחשדים בכך שהם אפלים בסתר זוכים ביותר בחורות מכפי שתוכל לדמיין -"

"לא מעוניין", אמר הארי בנימה שטוחה כשהרים את ידו של הנער מכתפו ושמט אותה כלאחר יד.

"אבל אתה תהיה", אמר ארטי גריי, קולו נמוך ומבשר רעות. "אה, אתה תהיה!"

במקום אחר ליד אותו השולחן -

"רומנטי?" צווחה הרמיוני גריינג'ר, חזק כל כך עד שבמה מהבנות שלידה התכווצו. "איזה חלק מזה היה רומנטי? הוא לא ביקש! הוא אף פעם לא מבקש! הוא פשוט שולח רוחות אחרי אנשים ומדביק אותם לתקרה ועושה מה שהוא רוצה עם החיים שלי!"

"אבל את לא רואה?" אמרה מכשפה מהשנה הרביעית. "זה מראה שעל אף שהוא רשע, הוא אוהב אותך!"

"את לא עוזרת", אמרה פנלופה קלירווטר מעט במורד השולחן, אבל היא זכתה להתעלמות. כמה מכשפות מבוגרות התיישבו ליד הרמיוני אחרי שהתיישבה במקום הרחוק ביותר מהארי פוטר, אבל מהר מאוד ענן של בנות צעירות יותר הקיפו את הרמיוני במחסום בלתי חדיר.

"אסור", אמרה הרמיוני גריינג'ר, "להרשות לבנים לאהוב בנות בלי לבקש מהן קודם! זה נכון בכמה מובנים ובמיוחד כשזה נוגע להדבקת אנשים לתקרה!"

גם זה זכה להתעלמות. "זה בדיוק כמו מחזה!" נאנחה ילדה משנה שלישית.

"מחזה?" שאלה הרמיוני. "הייתי שמחה לראות מחזה שבו משהו כזה קורה!"

"הו", אמרה הילדה מהשנה השלישית, "חשבתי על המחזה ההוא, הממש רומנטי, שבו יש בן ממש נחמד ומתוק, והוא נוסע בפלו, אלא שהוא טועה בהגיית היעד שלו ויוצא לחדר כזה מלא בקוסמי אופל שעורכים טקס אסור שמוטב שהיה נותר אבוד לעד בנבכי הזמן, והם מקריבים שבעה קורבנות כדי לשחרר את האימה העתיקה הזו שאמורה להעניק למישהו משאלה אם היא משוחררת, אז כמובן שהנוכחות של הבן מפריעה לטקס, וכשהאימה אוכלת את כל הקוסמים האפלים וכולם מתים המחשבה האחרונה של הבן היא שהלוואי שהייתה לו חברה, והדבר הבא שקורה הוא שהוא נח בחיקה של האישה היפהפיה הזו שהעיניים שלה בוערות באור נורא, אבל היא לא מבינה שום דבר באיך להיות אנושית אז הבן תמיד צריך לעצור אותה מלאכול אנשים. זה בדיוק כמו המחזה הזה, אלא שאת הבן והארי פוטר הוא הבת!"

"זה..." אמרה הרמיוני, מופתעת למדי. "למעשה זה באמת נשמע די דומה -"

"באמת?" פלטה ילדה משנה שנייה שישבה ממול, שהחלה להישען קדימה, נראית מבועתת אך אפילו יותר מכך מסוקרנת.

"לא!" אמרה הרמיוני. "כלומר - הוא לא החבר שלי!"

שתי שניות לאחר מכן, האוזניים של הרמיוני קלטו את מה שהשפתיים שלה אמרו הרגע.

המכשפה מהשנה הרביעית הניחה את ידה על כתפה של הרמיוני ולחצה עליה בניחוח. "העלמה גריינג'ר", היא אמרה בקול מרגיע, "אני חושבת שאם תהיי בנה עם עצמך, תגלי שהסיבה שאת כועסת על אדונך האפל היא שהוא תיעל את כוחותיו העלומים דרך טרייסי דייוויס ולא דרכך."

פיה של הרמיוני נפתח אבל גרונה ננעל לפני שמילים בקעו, וזה כנראה היה דבר טוב, משום שאם כן הייתה צועקת כל כך חזק שבוודאי משהו היה נשבר.

"איך זה יכול להיות, בעצם?" אמרה הילדה מהשנה השלישית. "אני מתכוונת שהארי פוטר יעבוד דרך ילדה אחרת אפילו שהוא כבל את עצמו אלייך? האם לשלושתכם יש מעין, את יודעת, סידור כזה?"

"גאאאאאק", אמרה הרמיוני גריינג'ר, גרונה עדיין נעול, מוחה תקוע, ומיתרי הקול שלה משמיעים קול לא רצוני, כאילו היא מנסה להשתעל יאק.

(מאוחר יותר.)

"אני לא מבינה למה את כל כך מגזימה," אמרה מכשפה נוספת מהשנה השנייה, שהחליפה את הילדה מהשנה השלישית אחרי שהרמיוני איימה שתבקש מטרייסי לאכול את הנשמה שלה. "כלומר, באמת, אם מישהו כמו הארי פוטר היה מציל אותי, הייתי - שולחת לו כרטיסי תודה, ומחבקת אותו, ו," פניה של הילדה היו אדומות מעט, "טוב, ומנשקת אותו, אני מקווה."

"כן!" אמרה המכשפה האחרת מהשנה השנייה. "אף פעם לא הבנתי למה בנות במחזות מתרגזות כשהדמות הראשית יוצאת מגדרה כדי להיות נחמדה כלפיהן. אני לא הייתי מתנהגת ככה אם הגיבור היה מחבב אותי."

הרמיוני גריינג'ר שמטה את ראשה אל שולחן ארוחת הערב, ידיה מושכות באיטיות בשערה.

"את פשוט לא מבינה פסיכולוגיה גברית," אמרה המכשפה מהשנה הרביעית בקול סמכותי. "גריינג'ר צריכה לגרום לזה להיראות כאילו היא יכולה להתנגד במסתוריות לקסם המפתה שלו."

(מאוחר עוד יותר.)

וכך, לא עבר זמן רב לפני שהרמיוני גריינג'ר פנתה אל האדם היחיד עימו נותר לה לדבר, האדם היחיד שמובטח כי יבין את נקודת המבט שלה -

"הם כולם משוגעים," אמרה הרמיוני גריינג'ר בעודה צועדת במרץ לעבר מגדל רייבנקלו, לאחר שעזבה את ארוחת הערב מוקדם מעט. "כולם חוץ ממך וממני, הארי, אני מתכוונת כולם חוץ מאיתנו בכל בית הספר הוגוורטס, הם כולם משוגעים לגמרי. והבנות ברייבנקלו הן הכי גרועות, אני לא יודעת מה בנות ברייבנקלו קוראות כשהן מתבגרות, אבל אני בטוחה שהן לא אמורות לקרוא את זה. מכשפה אחת שאלה אותי אם עשינו קשר-נשמה, מה שאני הולכת לבדוק בספרייה הערב, אבל אני די בטוחה שזה מעולם לא קרה -"

"אני אפילו לא מכיר שם לצורת ההיסק הכושלת הזו," אמר הארי פוטר. הילד התהלך כרגיל, מה שאומר שמדי פעם הוא נאלץ לדלג קדימה כמה צעדים כדי לעמוד בקצב המוזן בתרעומת של הרמיוני. "אני חושב ברצינות שאם זה היה תלוי בהם, הם היו גוררים אותנו ברגע זה לשנות את השמות שלנו לפוטר-אוזאנס-וורס-גריינג'ר... איכס, עכשיו כשאני אומר את זה בקול רם אני מבין עד כמה נורא זה נשמע."

"אתה מתכוון שהשם שלך יהיה פוטר-אוואנס-וורס-גריינג'ר ושלי יהיה גריינג'ר-פוטר-אוואנס-וורס," אמרה הרמיוני. "זה נורא מכל דמיון."

"לא," אמר הילד, "בית פוטר הוא בית אצילי, אז אני חושב שהשם הזה נשאר ראשון -"

"מה?" היא אמרה בתרעומת. "מי אומר שאנחנו חייבים -"

השתררה דממה פתאומית ואיומה, שהופרה רק על ידי צליל נעליהם.

"בכל מקרה," אמרה הרמיוני במהירות, "חלק מהדברים המשוגעים שהן אמרו בארוחת הערב גרמו לי לחשוב, אז רק רציתי לומר, הארי, שאני באמת אסירת תודה לך על שהצלת אותי ואת כולן מלחטוף מכות, ואף על פי שחלקים מסוימים מאחר הצהריים מרגיזים אותי, אני בטוחה שאנחנו יכולים פשוט לדבר על זה ברוגע."

"אה..." אמר הארי בחיוך קלוש ומהוסס, עיניו בוהקות בתערובת של בלבול וחשש, "זה... טוב, אני מניח?"

ליתר דיוק, הייתה זו מכשפה מהשנה הרביעית שהסבירה, שמכיוון שהארי הוא הקוסם הרשע שהתאהב בהרמיוני, והרמיוני היא הנערה הטהורה והתמימה שתגאל אותו או תתפתה בעצמה על ידי אומנויות האופל, הרמיוני חייבת להימצא במצב תמידי של תרעומת על כל מה שהארי עושה, אפילו אם זה להציל אותה בגבורה מאבדון מוחלט, רק כדי שמערכת היחסים שלהם לא תיפתר לפני סוף מערכה ארבע. ואז פנלופה קלירווטר, שהרמיוני באמת חשבה שהיא חכמה יותר מזה, העירה בקול רם שמאותן סיבות הרמיוני לא יכולה ללכת לדבר בהיגיון עם הארי על למה היא מרגישה פגועה, ובכל מקרה קוסמי אופל נמשכים להתנגדות מלאת רגש בנשים, ולא להיגיון. בנקודה הזו הרמיוני קמה מהשולחן בדחיפה, צעדה בזעם לעבר המקום בו הארי ישב, ושאלה אותו בקול שקול האם הם יכולים ללכת וללבן את העניינים שלהם.

"אז במילים אחרות," אמרה הרמיוני בקול הרגוע ביותר שלה, "לא באמת הסתבכת איתי, אני עדיין מדברת איתך, אנחנו עדיין חברים, ואנחנו עדיין לומדים ביחד. אנחנו לא בריב. נכון?"

איכשהו נראה כאילו זה רק הגדיל את החשש של הארי פוטר. "נכון," אמר הילד-שנשאר-בחיים.

"מעולה!" אמרה הרמיוני. "אז, האם הבנת למה כעסתי, מר פוטר?"

השתררה שתיקה. "רצית שלא אתערב בעניינים שלך?" אמר הארי בזהירות. "כלומר - אני יודע שרצית לעשות דברים בדרך שלך. ובאמת לא התערבתי בעניינים שלך, עד ששמעתי ששלושה אוכלי מוות צעירים טמנו לך מארב ובכנות, לא ציפיתי לזה. פרופסור קוויירל לא ציפה לזה. התחלתי לדאוג שאולי הסתבכת מעבר לראש ואז, בלי להעליב הרמיוני, ארבעים וארבעה בריונים במארב זה יותר ממה שמישהו יכול להתמודד איתו בלי עזרה. זו הסיבה שחשבתי שאת צריכה עזרה רק הפעם -"

"לא, החלק הזה בסדר," אמרה הרמיוני. "באמת הסתבכנו מעבר לראש. בבקשה תנחש שוב, מר פוטר."

"אמ," אמר הארי. "מה שטרייסי עשתה... הבהיל אותך?"

"הבהיל אותי, מר פוטר?" ייתכן שהיה שמץ של חומציות בקולה. "לא, מר פוטר, הייתי מפוחדת. הייתי מבועתת. לא הייתי רוצה להודות שאני מפחדת מסתם דרקונים או משהו, אנשים עלולים לחשוב שאני פחדנית, אבל כשאני יכולה לשמוע קולות מרוחקים קוראים 'טקלי-לי! טקלי-לי!' ויש שלוליות של דם שזולגות מתחת לדלתות, אז זה בסדר לפחד."

"אני באמת מצטער," אמר הארי במה שנשמע כמו חרטה כנה. "חשבתי שתביני שזה אני."

"והסיבה שכולנו פחדנו ככה, מר פוטר, היא שלא ביקשת קודם!" על אף כוונותיה, הרמיוני גילתה שקולה עולה. "היית צריך לבקש ממני לפני שעשית משהו כזה, הארי! היית צריך לומר בדיוק, 'הרמיוני, אני יכול לגרום לדם לצאת מתחת לדלתות?' חשוב להיות מדויק כשאתה מבקש דברים כאלה!"

הילד שפשף את עורפו תוך כדי הליכה. "חשבתי... בכנות, פשוט חשבתי שתהיי מוכרחה לומר לא."

"כן, מר פוטר, הייתי יכולה לומר לא. זאת כל הנקודה של לבקש רשות קודם, מר פוטר!"

"לא, אני מתכוון שהיית מוכרחה לומר לא, בין אם זה מה שבאמת רצית ובין אם לאו. ואז כולכן הייתן חוטפות מכות וזו הייתה אשמתי שביקשתי רשות קודם."

גבותיה של הרמיוני טיפסו מעט בהפתעה, והיא המשיכה ללכת עוד כמה צעדים בעודה מנסה להבין זאת. "מה?" היא אמרה.

"טוב..." אמר הילד באיטיות מה. "כלומר, את גנרל אור-שמש, לא? את לא יכולה להרשות לי להפחיד אנשים, אפילו לא בריונים, אפילו לא כדי להציל את החברות שלך מלחטוף מכות. היית מוכרחה לומר לא, ואז היית נפגעת. ככה, את יכולה לומר בכנות לאנשים שלא היה לך שום מושג ושזו לא אשמתיך. זו הסיבה שלא הזהרתי אותך."

הרמיוני הפסיקה ללכת, פנתה להביט בהארי ישירות במקום רק לסובב את ראשה. "הארי, אתה מוכרח להפסיק להמציא סיבות מתוחכמות לעשות דברים מטופשים."

גבותיו של הארי טיפסו. אחרי רגע הוא אמר, "תראי... אני יודע למה את מתכוונת, כמובן, אבל עדיין ישנה השאלה האם זה היה רעיון טוב, ולא רק מתוחכם?"

"אני מבינה למה עשית את מה שעשית היום," אמרה הרמיוני. "אבל אני רוצה שתבטיח לי שמעתה והלאה, תבקש ממני רשות קודם, תמיד, אפילו אם אתה יכול לחשוב על סיבה למה לא."

השתררה שתיקה שהתארכה, והרמיוני הרגישה את ליבה שוקע.

"הרמיוני -" הארי החל לומר.

"למה?" התסכול התפרץ לקולה. "למה זה כל כך נורא? כל מה שאתה צריך לעשות זה לבקש!"

עיניו של הארי היו רציניות מאוד. "על מי בח"ק-גש"ם את מנסה להגן הכי הרבה, הרמיוני? על מי את הכי חוששת, כשאת נלחמת?"

"חנה אבוט," אמרה הרמיוני בלי לחשוב, ואז היא הרגישה קצת רע, כי חנה כן מתאמצת וכן השתפרה הרבה -

"האם היית מרגישה בסדר עם לבטוח במישהו אחר, נגיד טרייסי, עם אחריות סופית להגן על חנה? אם היית יודעת שחנה עומדת להיכנס למארב, והיית חושבת על תוכנית להגן עליה, היית מרגישה בסדר עם לתת לטרייסי להחליט האם מותר לך לבצע אותה?"

"טוב... לא?" אמרה הרמיוני, מבולבלת.

עיניו הירוקות של הילד-שנשאר-בחיים הביטו בשלה במבט יציב. "האם היית סומכת על חנה עם המילה האחרונה בנוגע להאם היא צריכה הגנה?"

"אני -" אמרה הרמיוני, ואז עצרה. זה היה מוזר, היא ידעה מה התשובה הנכונה וידעה גם שהתשובה הנכונה לא אמיתית. חנה התאמצה כל כך להוכיח שהיא לא מפחדת, אף על פי שהיא כן, וקל לראות איך הילדה ההפלאפית מתאמצת יותר מדי -

ואז הרמיוני הבינה את ההשלכה. "אתה חושב שאני כמו חנה?"

"לא... בדיוק..." הארי פרע את שערו. "תקשיבי, הרמיוני, מה את היית מציעה לעשות, אם הייתי מזהיר אותך מפני מארב של ארבעים וארבעה בריונים?"

"הייתי עושה את הדבר האחראי ומספרת לפרופסור מקגונגל ונותנת לה לטפל בזה," אמרה הרמיוני מיד. "ואז לא הייתה אפלה ואנשים צורחים ואור כחול נורא -"

אבל הארי פשוט הניד בראשו. "זה לא הדבר האחראי לעשות, הרמיוני. זה מה שמי שמשחקת את התפקיד של הילדה האחראית הייתה עושה. כן, חשבתי ללכת לפרופסור מקגונגל. אבל היא רק הייתה עוצרת את האסון פעם אחת. בטח לפני שהפרעה כלשהי הייתה מתחילה, נגיד על ידי זה שהייתה אומרת לבריונים שהיא יודעת. אם הבריונים היו נענשים רק על תכנון, זה היה באובדן של נקודות בית, או לכל היותר ריתוק של יום, לא במשהו שבאמת יפחיד אותם. ואז הבריונים היו מנסים שוב. פחות מהם, עם ביטחון שדה טוב יותר כך שלא הייתי שומע על זה. הם בטח היו טומנים מארב לאחת מכן לבד. לפרופסור מקגונגל אין את הסמכות לעשות משהו מפחיד מספיק כדי להגן עלייך - והיא לא הייתה חורגת מסמכותה, משום שהיא לא באמת אחראית."

"פרופסור מקגונגל לא אחראית?" אמרה הרמיוני בתדהמה. היא שמה את ידיה על מותניה, מביטה בו במבט זועם. "אתה משוגע?"

הילד לא מצמץ. "את יכולה לקרוא לזה אחריות של גיבורים, אולי," אמר הארי פוטר. "לא כמו הסוג הרגיל. זה אומר שמה שקורה, לא משנה מה, זה תמיד אשמתך. אפילו אם אמרת לפרופסור מקגונגל, היא לא אחראית למה שקורה, את אחראית. ציות לחוקי בית הספר זה לא תירוץ, זה שמישהו אחר ממונה על העניין זה לא תירוץ, אפילו לנסות כמיטב יכולתך זה לא תירוץ. פשוט אין תירוצים, את פשוט צריכה לעשות את העבודה לא משנה מה." פניו של הארי התכווצו. "זו הסיבה שאני אומר שאת לא חושבת בצורה אחראית, הרמיוני. לחשוב שהעבודה שלך נגמרה כשאת מספרת לפרופסור מקגונגל - זו לא חשיבה של גיבורה. זה כאילו שזה שחנה תחטוף מכות זה בסדר, משום שזו כבר לא אשמתך. להיות גיבורה זה אומר שהעבודה לא נגמרת עד שעשית כל מה שדרוש כדי להגן על הבנות האחרות, לצמיתות." בקולו של הארי הייתה נימה של פלדה שרכש לעצמו מאז שפוקס היה על כתפו. "את לא יכולה לחשוב כאילו לציית לחוקים זוהי כל חובתך."

"אני חושבת," אמרה הרמיוני בקול שקול, "שאתה ואני עלולים שלא להסכים על כמה דברים, מר פוטר. כמו למשל על האם אתה יותר אחראי מאשר פרופסור מקגונגל, והאם להיות אחראי כולל בדרך כלל אנשים רצים וצורחים, ועד כמה זה רעיון טוב לציית לחוקי בית הספר. וזה שאנחנו לא מסכימים, מר פוטר, לא אומר שאתה זוכה לומר את המילה האחרונה."

"טוב," אמר הארי, "שאלת מה עד כדי כך נורא ברעיון לשאול אותך קודם, וזו הייתה שאלה טובה להפתיע, אז בחנתי את התודעה שלי וזה מה שמצאתי. אני חושב שהחשש האמיתי שלי הוא שאם חנה תהיה בצרות ואני אחשוב על דרך להציל אותה שתיראה מוזרה או אפלה או משהו, את עשויה שלא לשקול את ההשלכות על חנה. את עשויה שלא לקבל את אחריות הגיבורה לחשוב על דרך כלשהי להציל אותה, איכשהו, לא משנה מה. במקום

זאת את פשוט תגלמי את הדמות של הרמיוני גריינג'ר, הילדה הרייבנקלואית עם הראש על הכתפיים; והדמות של הרמיוני גריינג'ר אומרת 'לא' אוטומטית, בין אם יש לה תוכנית טובה יותר בראש ובין אם לא. ואז ארבעים וארבעה בריונים לוקחים תורות בלהכות את חנה אבוט, וזו תהיה אשמתי משום שידעתי, אף על פי שלא רציתי שהמציאות תהיה כזו, ידעתי שכך זה יהיה. אני די בטוח שזה היה הפחד הסודי וחסר המילים שלי."

התסכול החל להיבנות בה שוב. "אלה החיים שלי!" התפרצה הרמיוני. היא הייתה מסוגלת לדמיין איך זה יהיה אם הארי יתערב בחיים שלה כל הזמן, ממציא הצדקות לא לשאול אותה קודם ולא להקשיב להתנגדויות שלה. היא לא צריכה לנצח בוויכוח רק כדי - "תמיד תהיה סיבה, אתה תמיד יכול לומר שאני לא חושבת כמו שצריך! אני רוצה חיים משלי! אחרת אני פשוט אעזוב, אני באמת אעזוב, אני מתכוונת לזה, הארי."

הארי נאנח. "זה בדיוק המקום אליו לא רציתי שנגיע, והנה אנחנו פה. את חוששת בדיוק מאותו הדבר כמוני, נכון? את חוששת שאם את תעזבי את ההגה, נתרסק." זוויות פיו התעוותו, אבל זה לא נראה כמו חיוך אמיתי. "זה משהו שאני יכול להבין."

"אני לא חושבת שאתה מבין בכלל!" אמרה הרמיוני בחדות. "אמרת שנהיה שותפים, הארי!"

זה עצר אותו, היא ראתה את זה עוצר אותו.

"מה עם זה?" שאל הארי לבסוף. "אני אבטיח לשאול אותך לפני שאני עושה משהו שניתן לפרש כהתערבות במעשיך. אלא שאת חייבת להבטיח לי להיות הגיונית, הרמיוני. אני מתכוון באמת, בכנות, לעצור ולחשוב למשך עשרים שניות קודם, להתייחס לזה כאל בחירה אמיתית. את צריכה להיות הגיונית מספיק כדי להבין שאני מציע דרך להגן על הבנות האחרות, ושאתם תגידי לא אוטומטית בלי לשקול את זה בראוי, יש תוצאה אמיתית שבה חנה אבוט מסיימת את דרכה בבית חולים."

הרמיוני הביטה בהארי כשהנאום שלו גווע.

"ובכן?" אמר הארי.

"אני לא צריכה להבטיח הבטחות," היא אמרה, "רק כדי שיתייעצו איתי בנוגע לחיים שלי." היא פנתה מהארי והחלה ללכת לעבר מגדל רייבנקלו, לא מביטה בו. "אבל אני אחשוב על זה, בכל זאת."

היא שמעה את הארי נאנח, ואחרי זה הם הלכו בדממה לזמן מה, חולפים דרך קשת ממתכת כלשהי בצבע אדום שנראתה כמו נחושת, אל מסדרון שהיה בדיוק כמו זה שעזבו למעט העובדה שהיה מרוצף במחומשים ולא במרובעים.

"הרמיוני..." אמר הארי. "צפיתי בך וחשבתי, מאז היום שבו אמרת שאת רוצה להיות גיבורה. יש לך את האומץ. את תילחמי בעבור מה שצודק, אפילו מול אויבים שיבריחו אנשים אחרים. בהחלט יש לך את האינטליגנציה הגולמית לך, ואת בטח אדם יותר טוב בפנים ממני. אבל אפילו כך... טוב, אם להיות כן, הרמיוני... אני לא ממש יכול לראות אותך נכנסת לנעליים של דמבלדור, מובילה את הקרב של בריטניה הקסומה נגד את-יודעת-מי. עדיין לא, בכל אופן."

הרמיוני הפנתה את ראשה להביט בהארי, שפשוט המשיך ללכת, כאילו שקוע במחשבות. למלא את הנעליים הללו? היא מעולם לא ניסתה לחשוב על עצמה כך. היא מעולם לא חשבה לחשוב על עצמה כך.

"ואולי אני טועה," אמר הארי כשהלכו. "אולי פשוט קראתי יותר מדי סיפורים בהם הגיבורים לעולם לא עושים את הדבר ההגיוני ואומרים לפרופסור מקגונגליות שלהם, אז המוח שלי לא חושב שאת גיבורה מסיפור. אולי

את זו השפוייה, הרמיוני, ואני פשוט מתנהג בצורה טיפשית. אבל בכל פעם שאת מדברת על לציית לחוקים או להסתמך על מורים, אני מקבל את התחושה הזו, כאילו זה קשור לדבר האחרון הזה שעוצר אותך, הדבר האחרון שמרדים את העצמי הד"ש שלך והופך אותך לדב"ש שוב..." הארי נאנח שוב. "אולי זו הסיבה שדמבלדור אמר שמוטב היה לו היו לי הורים חורגים מרושעים."

"הוא אמר מה?"

הארי הנהן. "אני עדיין לא יודע האם המנהל התלוצץ או... העניין הוא, שהוא צדק במובן מסוים. היו לי הורים אוהבים, אבל מעולם לא הרגשתי שאני יכול לסמוך על ההחלטות שלהם, הם לא היו שפויים מספיק. תמיד ידעתי שאם לא אחשוב על דברים עד הסוף בעצמי, אני עלול להיפגע. פרופסור מקגונגל תעשה מה שצריך כדי לעשות את העבודה אם אני אהיה שם כדי לנדנד לה על זה, היא לא תפר חוקים בעצמה בלי השגחה של גיבור. פרופסור קווירל הוא באמת מישו שעושה דברים לא משנה מה, והוא האדם היחיד חוץ ממני ששם לב לדברים כמו זה שהסניץ' הורס את הקווידיץ'. אבל עליו אני לא יכול לסמוך שיהיה טוב. אפילו אם זה עצוב, אני חושב שזה חלק מהסביבה שיוצרת את מה שדמבלדור קורא לו גיבור – אנשים שאין להם אל מי לדחוף את האחריות הסופית, וזו הסיבה שהם יוצרים הרגל מחשבתי לעקוב אחרי כל הדברים בעצמם."

הרמיוני לא אמרה כלום בתגובה לזה, היא חשבה על משהו שגודריק גריפינדור כתב לקראת סוף האוטוביוגרפיה הקצרה מאוד שלו. בתמצית ובלי שום הסבר, משום שהמגילה הייתה אמורה להיות מועתקת ביד, מאות שנים לפני שמכונת הדפוס המוגלגית העניקה השראה לקוסמים להמציא עט-נוצה קורא-כותב.

אין מושיע למושיע, כתב גודריק גריפינדור. אין אדון למגן, לא אם ולא אב, רק ריקנות ממעל.

אם זה המחיר של להיות גיבורה, הרמיוני לא הייתה בטוחה שהיא רוצה לשלם אותו. או אולי – אם כי זה לא היה מסוג הדברים שהייתה חושבת לפני שהתחילה לבלות עם הארי – אולי גודריק גריפינדור טעה.

"אתה סומך על דמבלדור?" שאלה הרמיוני. "כלומר, הוא ממש פה בבית הספר והוא הגיבור האגדי ביותר בכל העולם –"

"הוא היה הגיבור האגדי ביותר," אמר הארי. "עכשיו הוא מעלה באש תרנגולות. בכנות, דמבלדור נראה אמין בעיניך?"

הרמיוני לא ענתה.

זה לצד זו, השניים החלו לטפס במדרגות לולייניות עצומות ורחבות, המדרגות מתחלפות בין מתכת בצבע ארד ואבן בצבע כחול; הדרך האחרונה אל דיוקן רייבנקלו, שהמתין לשמור על המגורים שלהם עם חידות מטופשות.

"או, והרגע חשבתי על משהו שאני צריך לומר לך," אמר הארי כשהיו בחצי הדרך למעלה. "משום שזה משפיע על החיים שלך והכל. תחשבי על זה כעל סוג של מקדמה –"

"מה זה?" שאלה הרמיוני.

"אני חוזה שח"ק-גש"ם עומדת לפרוש."

"לפרוש?" אמרה הרמיוני, כמעט מועדת על אחת המדרגות.

"כן," אמר הארי. "כלומר, יכול להיות שאני טועה, אבל אני חושד שהמורים הולכים לשים קץ ללחימה במסדרונות." הארי חייך כשדיבר, ניצוץ בעיניו מאחורי המשקפיים רומז על ידע סודי. "להטיל לחשי הגנה

חדשים לזיהוי קללות התקפיות, או להתחיל לוודא דיווחים של בריונות באמצעות וריטסרום – אני יכול לחשוב על כמה דרכים שבהן הם יכולים להפסיק את זה. אבל אם אני צודק, זה משהו לחגוג, הרמיוני, את וחברותייך. יצרתן מספיק המולה ציבורית עד שגרמתן להם ממש לעשות משהו בנוגע לבריונות. לכל הבריונות.”

לאט, חיוך החל לעלות על שפתייה, וכשהגיעה לראש המדרגות והחלה ללכת לעבר דיוקן רייבנקלו בשביל החידה שלה, הרמיוני הרגישה מעט קלה יותר על רגליה, תחושה מרוממת נפלאה מתפשטת בה כאילו מולאה בהליום.

איכשהו, על אף כל ההשקעה של כל אחת ואחת מהן, היא לא ציפתה לכל כך הרבה, היא לא ציפתה שזה באמת יעבוד.

הן באמת יצרו שינוי...

היה זה סוף זמן ארוחת הבוקר למחרת.

התלמידים מכל השנים ישבו בשקט רב על ספסליהם, כל הראשים פונים לאותו הכיוון, לעבר שולחן המורים, לפניו עמדה ילדה בודדת מהשנה הראשונה, קפואה וללא תנועה, ראשה נוטה מעלה להביט בראש בית סלית'רין.

פניו של פרופסור סנייף היו מעוותות בזעם ובניצחון, נקמני ככל קוסם אופל; ומאחוריו ישבו שאר המורים בשולחן, מבטים בפנים שכאילו סותתו באבן.

– “מפורקת לצמיתות”, ירק המורה לשיקויים. “החזית עליה הכרזתן מוצאת מחוץ לחוק בהוגוורטס, בכפוף להחלטתי כמורה! אם החזית שלך או כל חברה בה תימצא נלחמת במסדרונות, גריינג'ר, את תהיי אחראית באופן אישי ותסולקי, על ידי, מבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות!”

הילדה מהשנה הראשונה עמדה שם, לפני שולחן המורים אליו נקראה בפעמים קודמות רק כדי לקבל שבחים וחיוכים; עמדה שם, גבה גבוה וזקוף, קימורו כשל קשת של קנטאור, לא מסגירה דבר בפני האויב.

המכשפה הזו מהשנה הראשונה עמדה עם כל דמעותיה וכעסה כלואים בפנים, פניה רגועות, דבר לא משתנה בהופעתה החיצונית, בעוד משהו נשבר לאיטו בתוכה. היא הייתה מסוגלת להרגיש אותו נשבר.

הוא נשבר עוד יותר כשפרופסור סנייף נתן לה שבועיים של ריתוק על רקע הפשע של אלימות בבית הספר, לועג בפרצוף מלא בוז כמו זה שהראה להם בשיעור השיקויים הראשון, ועם עיוות קטן בזווית חיוכו שהעיד על כך שהמורה לשיקויים יודע בדיוק עד כמה הוא לא הוגן.

מה-שלא-יהיה בתוכה נשבר לכל האורך, מלמעלה למטה, כשפרופסור סנייף הוריד מאה נקודות מרייבנקלו.

ואז זה נגמר, וסנייף אמר לה שהיא משוחררת.

היא הסתובבה וראתה שבשולחן רייבנקלו, הארי פוטר יושב דומם בכיסאו, היא לא ראתה את הבעת פניו מפה, היא ראתה את אגרופיו על השולחן אבל היא לא ראתה אם הם קמוצים ולבנים כמו שלה. היא לחשה לו, כשפרופסור סנייף קרא לה, שאסור לו לעשות דבר בלי לשאול אותה קודם.

הרמיוני הסתובבה שוב להביט בשולחן המורים, בדיוק כשסנייף הסתובב כדי לחזור למקומו.

"אמרתי שאת משוחררת, ילדה," אמר הקול הלועג, אבל על פניו היה חיוך מרוצה, כאילו חיכה שתעשה משהו

-

הרמיוני צעדה קדימה חמישה צעדים נוספים לעבר שולחן המורים ואמרה, "המנהל?"

דממה מוחלטת מילאה את האולם הגדול.

המנהל דמבלדור לא אמר דבר, לא זע. היה זה כאילו גם הוא סותת מאבן.

הרמיוני הפנתה את מבטה אל פרופסור פליטיק, שראשו פנה אל חיקו, בקושי גלוי מעל השולחן. לצידו, פניה של פרופסור ספראוט היו קמוצות מאוד, היא נראתה כאילו היא מכריחה את עצמה להביט, ושפתיה רעדו, אבל היא לא אמרה דבר.

כסאה של פרופסור מקגונגל היה ריק. סגנית המנהל לא הופיעה לארוחת הבוקר.

"למה אף אחד מכם לא אומר כלום?" שאלה הרמיוני גריינג'ר. קולה רעד בשארית תקוותה, בקשת העזרה האחרונה מהמקום הזה בתוכה. "אתם יודעים שמה שהוא עושה לא בסדר!"

"עוד שבועיים של ריתוק, על התחצפות," אמר סנייפ בקול משיי.

זה התנפץ.

היא הביטה בשולחן המורים כמה שניות נוספות, בפרופסור פליטיק ובפרופסור ספראוט ובכיסא הריק שבו פרופסור מקגונגל הייתה אמורה להיות. ואז הרמיוני גריינג'ר הסתובבה והחלה ללכת לעבר שולחן רייבנקלו.

המולת קולות החלה לגאות, כשהתלמידים הופשרו מקפאונם.

ואז, כשבמעט הגיעה לשולחן רייבנקלו -

קולו היבש של פרופסור קווירל חתך את הכל, והוא אמר, "מאה נקודות לעלמה גריינג'ר על שעשתה את הדבר הנכון."

הרמיוני כמעט נפלה; ואז היא המשיכה ללכת, בעוד סנייפ צועק משהו זועם, בעוד קווירל נשען לאחור בכיסאו ומתחיל לצחוק, בעוד קולו של דמבלדור אמר משהו שלא הצליחה לשמוע והיא התיישבה בשולחן רייבנקלו ליד הארי פוטר.

הארי פוטר היה קפוא לידה, הוא נראה כמו מישהו שלא מעז לדוז.

"זה בסדר," קולה אמר לו אוטומטית בלי שהייתה מעורבת בחירה או מחשבה, אם כי זה בכלל לא היה בסדר. "אבל תראה אם אתה יכול לחלץ אותי מהריתוקים של סנייפ, כמו שעשית בעצמך בפעם ההיא?"

הארי פוטר הנהן, תנועה עוויתית בודדת של ראשו. "אני -" אמר הארי. "אני - אני מצטער, זה - זה הכל באשמתי -"

"אל תהיה מגוחך, הארי." מוזר שהקול שלה יצא רגיל, ובלי שהייתה צריכה לחשוב מה לומר. הרמיוני הביטה מטה אל צלחת ארוחת הבוקר שלה, אבל אכילה לא באה בחשבון. היא הרגישה סערה ותנועה בבטנה שרמזה

שהיא כבר על סף הקאה, מה שהיה מוזר משום שהיא הייתה יכולה להישבע שכל גופה מרגיש קהה, כאילו היא לא מרגישה כלום, באותו הזמן.

"ו-" קולה אמר, "אם אתה רוצה להפר חוקי בית ספר או משהו, אתה יכול לשאול אותי בקשר לזה, אני מבטיחה שלא אומר ישר לא."

נון אסט סלואטורי סלואטור,
נקואה דפנסורי דומינוס,
נק פאטר נק מאטר,
ניהיל סופרנום.

(אין מושיע למושיע, אין אדון למגן, לא אב ולא אם, רק ריקנות ממעל)

- גודריק גריפינדור,
1202 לספירה